Пролетарыі ўсіх краін, злучайцеся!

ЗА СТАЛІНСКІЯ КАДРЫ

№ 57 | Орган парткома, дырэкцыі мясц. і прафкома Б-Дз. мед. і-та | 8 снежня 1937 года | Цана 5 кап.

Среди лучших из лучших, достойнейших сынов нашей родины, выдвинутых кандидатами в депутаты Совета Союза и Совета Национальностей,—академики, инженеры, учителя, писатели, врачи, агрономы, артисты.

Только в стране социализма интеллигенция—плоть от плоти трудового народа—имеет все возможности и условия для плодотворной деятельности во славу отечества. Под знаменем партии Ленина—Сталина, воодушевленная идеями коммунизма, советская интеллигенция идет к выборам в Верховный Совет СССР.

ИНТЕЛЛИГЕНЦИЯ СТРАНЫ СОЦИАЛИЗМА

Грандиозная избирательная кампания, развернувшаяся в нашей стране, показывает еще раз теснейшее единение всего народа вокруг советского правительства, вокруг ленинско-сталинской партии. Рабочие, колхозники, служащие, советская интеллигенция, обуреваемые высоким патриотизмом, равно демонстрируют свою преданность родине, свою любовь к партии. Как сказал тов. Молотов в своем блестящем докладе 6 ноября 1937 г.: «... В нашей стране создалось невиданное раньше внутреннее **моральное и политическое единство народа**, моральное и политическое единство социалистического общества».

В капиталистических странах интеллигенция, состоя на службе у правящих классов, оторвана от народа, противопоставлена народу, ограждена от него каменной стеной. Лучшие представители зарубежной интеллигенции, тяготясь жалкой ролью прислужников капитала, стремятся порвать опутывающие их сети, стремятся слиться с народом и служить ему, видя в этом свое благородное назначение. В качестве примера перед ними стоит интеллигенция Советскай страны, идущая нога в ногу со своим народом, разделяющая его великие идеалы, отдающая все свои знания, мысли и чувства строительству социализма.

Интеллигенция нашей родины поднята народом, партией и правительством на такую высоту, на какой она раньше, в условиях капиталистического строя, никогда не могла находиться. Тогдашние хозяева жизни—помещики, фабриканты, купцы—не прочь были пользоваться в целях умножения своих доходов знаниями и способностями интеллигентных людей, но попутно с этим никогда не упускали случая напомнить, что хозяева—они, а все прочие—только слуги. На примере положения учительства Ленин ярко показал ту жалкую роль, какую отводили правящие классы царской России трудовой интеллигенции.

«Россия бедна, когда речь идет о жалованье народным учителям. Им платят жалкие гроши. Народные учителя голодают и мерзнут в нетопленных и почти не жилых избах. Народных учителей травит любой урядник, любой деревенский черносотенец, или добровольный охранник и сыщик, не говоря уже о придирках и преследованиях со стороны начальства».

Не в лучшем положении находился врач, актер, музыкант, рядовой инженер, если только он не имел значительных личных средств, высоких связей или богатого покровителя.

Интеллигентами не рождаются, ими становятся. Стать интеллигентом, т. е. иначе говоря, получить образование, было раньше труднейшим делом. И в царской России находились трудящиеся, которым удавалось преодолеть все преграды, однако они насчитывались единицами. Множество талантливых людей—выходцев из народа—погибло, не одолев и первых ступеней общественной лестницы, погибло в обстановке вопиющей нужды и хамского надругательства. Академик Губкин, выходец из крестьян, в своей статье «Как я учился» говорит:

«Фигурально выражаясь, все годы до революции мне приходилось пускать в ход кулаки, чтобы пробиваться вперед. Я бился, как рыба об лед,—всем своим существом я стремился проломить стену, за которую вогнали до революции детей рабочих и крестьян», «кухаркиных детей». Но что могут сделать кулаки одного человека против произвола и хамства, царившего во всей стране?».

Великая социалистическая революция, освободившая народ от векового рабского угнетения, создала необычайно благоприятные условия для развития человеческой личности в нашей стране. Перед каждым гражданином нашей родины широко раскрыты двери в жизнь. Выбирай любую профессию, расти, твори, пробуй,—нет и не может быть под солнцем нашей родины никаких препятствий для человека, желающего работать над собой, учиться, развивать свои способности и таланты. Вот почему все народы Советскай страны славят свою страну и на всех языках произносят одинаково гордо звучащие слова: «Мы самые счастливые люди».

Наша теперешняя интеллигенция—это на 80—90 процентов выходцы из рабочих, крестьян и других слоев трудящихся. Дети рабочих и крестьян, ранее обреченные на невежество и вымирание,—теперь не только овладели наукой, но и неустанно двигают ее вперед. Изменился вкорне и самый характер деятельности интеллигенции. Товарищ Сталин в докладе о проекте Конституции Союза ССР на Чрезвычайном VIII Всесоюзном С'езде Советов говорил, что ителлигенция раньше «должна была служить богатым классам, ибо у нее не было другого выхода. Теперь она должна служить народу, ибо не стало больше эксплоататорских классов, И именно поэтому она является теперь равноправным членом советского общества, где она вместе с рабочими и крестьянами, в одной упряжке с ними, ведет стройку нового бесклассового социалистического общества».

Советская интеллигенция связана со своим народом теснейшими узами. Это, однако, не значит, что в ее рядах нет врагов рабочего класса, предателей интересов народа. Но основная масса советской интеллигенции, та, которая имеет право на это высокое звание,—безраздельно верна рабочему классу и его партии Ленина—Сталина. Вот почему народ Советской страны любит свою интеллигенцию, окружает высоким почетом, вниманием, уважением и ставит ее в такие условия творческого труда, о которых ранее можно было только мечтать. И советская интеллигенция—ученые, врачи, учителя, артисты, музыканты, писатели, архитекторы, инженеры—платит народу столь же пламенным чувством.

Советский народ выдвинул из среды интеллигенции немало кандидатов в депутаты Верховного Совета СССР, выдвинул достойнейших из достойных. Народный артист СССР Москвин, гордость медицины хирург Бурденко, прекрасный педагог учительница Леонова, крупнейший писатель Алексей Толстой—список славных имен представителей советской интеллигенции, выдвинутых кандидатами в Верховный Совет, весьма значителен. И народ с радостью отдаст им свои голоса, ибо он любит их, ценит их, верит им, зная, что они беззаветно преданы делу социализма, делу партии Ленина—Сталина.

26 ноября в Ленинграде с огромным под'емом прошло предвыборное собрание интеллигенции города, на котором состоялась встреча с Михаилом Ивановичем Калининым. Художники, артисты, учителя, врачи, ученые с восторгом приветствовали товарища Калинина. Собрание вылилось в яркую демонстрацию преданности интеллигенции идеям партии Ленина—Сталина. Слова Михаила Ивановича Калинина: «коммунизм—это не доктрина, а определенная цель, об'единяющая всех нас», были встречены с энтузиазмом этим замечательным собранием.

Впрочем, не только в Ленинграде—всюду, на всех бесчисленных собраниях и митингах, посвященных выборам в Верховный Совет, голос советской интеллигенции звучит в унисон с голосом всего советского народа. Одни и те же чувства, одни и те же мысли—в сердцах рабочих, крестьян, служащих, интеллигентов, и это непоколебимое единение всего советского народа является лучшей гарантией наших будущих успехов, наших новых блистательных побед.

В счастливой Советской стране человек сегодня живет лучше, чем вчера, а завтра будет жить лучше, чем сегодня. Это постоянное движение вперед—неот'емлемая характерная черта нашего социального строя. Ряды советской интеллигенции пополняются каждодневно, ибо рост народа происходит безостановочно. Перед советской молодежью открыты все пути в науку, технику, медицину, педагогику и искусство. И с каждым днем все более и более увеличивается роль советской интеллигенции, соответственно с ростом культурных запросов нашего народа.

Никогда, ни в одной стране интеллигенция не имела столь замечательного применения своих сил, никогда не имела столь замечательной творческой обстановки.

И когда Михаил Иванович Калинин на собрании интеллигенции Ленинграда под гром оваций провозгласил: «За советскую интеллигенцию, за творчество советской интеллигенции», то это был голос всего многомиллионного могучего советского народа.

«ПРАВДА».

ВСЕ КАК ОДИН БУДЕМ ЗА!

Радость встает, как зарница,
Радость цветет, как весна,
Радость горит, как в столице
Звезды на башнях Кремля.

Радость, как солнце сияет,
Радость, как утро, ясна,
Радость бурлит и играет,
Все наполняя сердца.

Радость за то, что великий
Маршал нас любит, как брат,
За то, что—родной он и близкий,
За то, что **он наш кандидат.**

Радость за то, что немного
День тот осталось нам ждать—
Клима когда дорогого
Будем в Совет выбирать.

Стальной наш нарком Ворошилов,
Крепко мы любим тебя!
Все мы горды и счастливы,
Все, как один, будем «за»!

Студэнтка IV курса
М. ЛОБЯК.

ВЫБЯРЭМ У ВЯРХОЎНЫ СОВЕТ СССР ЛЕПШЫХ СЫНОЎ НА

Клімент Ефрэмавіч ВАРАШЫЛАЎ

ЧЛЕН ПАЛІТБЮРО
ЦЭНТРАЛЬНАГА КАМІТЭТА ЎСЕСАЮЗНАЙ КОМУНІСТЫЧНАЙ ПАРТЫІ (большэвікоў)
НАРОДНЫ КАМІСАР АБАРОНЫ САЮЗА ССР МАРШАЛ СОВЕЦКАГА САЮЗА

КАНДЫДАТ У ДЭПУТАТЫ ВЯРХОЎНАГА СОВЕТА СССР АД МЕНСКАЙ ГАРАДСКОЙ ВЫБАРЧАЙ АКРУГІ

Клімент Ефрэмавіч Варашылаў нарадзіўся ў 1881 г. у Данбасе, у сяле Верхнім, Бахмуцкага павета, былой Екацерынаслаўскай губерні. Яго бацька працаваў батраком, працяглы час шахцёрам, потым вартаўніком на чыгунцы, маці займалася падзённай работай.

З дзіцячых год Кліменту Ефрэмавічу прышлося адчуць цяжкую долю бедняка і пролетарыя. Яшчэ падлеткам ён вымушан быў пайсці на работу ў шахты — выбіраць калчадан, за што атрымліваў 10 кап. у дзень, а некалькі пазней разам з бацькам пасвіць жывёлу ў памешчыка і працаваць батраком у кулака. З прычыны адсутнасці сродкаў у бацькоў Клімент Ефрэмавіч вымушан быў спыніць вучобу з 3 класа земскага вучылішча, дабіваючыся павышэння сваіх ведаў на працягу ўсіх паследуючых год упартай і сістэматычнай самаадукацыйнай работай.

Пятнаццаці год тав. Варашылаў паступае «хлопчыкам» на металургічны завод «ДЮМО» пры станцыі Алчэўскай (цяпер г. Варашылаўск). Тут ён атрымаў спачатку кваліфікацыю падручнага слесара, затым слесара і, нарэшце, машыніста крана.

У 1897 годзе тут-жа ў Алчэўску ў тав. Варашылава адбываецца першая сутычка з царскай паліцыяй, за якой паследваў і першы арышт. На гэтым-жа заводзе тав. Варашылаў з групай перадавых рабочых скалаціў першы рэволюцыйны гурток. У 1899 г. Клімент Ефрэмавіч узначаліў забастоўку рабочых-кранаўшчыкаў. У сувязі з гэтай забастоўкай яго арыштавалі, а пасля разгрому забастоўкі выгналі з завода з занясеннем у «чорныя спісы», у выніку чаго ён цэлых тры годы не мог атрымаць работы.

І толькі ў 1903 годзе тав. Варашылаву ўдалося паступіць у Луганску (цяпер Варашылаўград) на машынабудаўнічы завод Гартмана (цяпер паравозабудаўнічы завод імя Кастрычніцкай Рэволюцыі). Завод гэты ўжо тады быў адным з буйнейшых у краіне, а ў жыцці Луганска ён займаў рашаючае месца.

Тут-жа ў Луганску ў канцы 1903 года тав. Варашылаў уступіў у соцыял-дэмакратычную рабочую арганізацыю і адразу-ж прымкнуў да большэвікоў. Ужо ў 1904 годзе ён быў выбран членам Луганскага камітэта партыі.

У першую рускую рэволюцыю 1905—1907 г. тав. Варашылаў, які насіў партыйную клічку «Валодзя», з'яўляўся правадыром рабочага Луганска. У лютым і ў ліпені 1905 г. ён паспяхова кіраваў забастоўкай Гартманаўскага завода і быў выбран старшынёй дэпутацкага схода (фактычна совета рабочых дэпутатаў) завода. Пасля разгрому ліпеньскай забастоўкі рабочых Гартманаўскага завода Клімент Ефрэмавіч быў арыштован, зверска збіт і пасаджан у турму, у якой знаходзіўся да канца 1905 года, калі па аднадушнаму патрабаванню падышоўшай да турмы шматтысячнай дэманстрацыі рабочых, мясцовыя ўлады вымушаны былі яго вызваліць.

У 1906 г. тав. Варашылаў выбіраецца дэлегатам на IV (Стакгольмскі) з'езд партыі, па шляху на які ён у Пецербурзе ўпершыню сустрэўся з Леніным. У 1907 г. ён удзельнічаў дэлегатам на V (Лонданскім) з'ездзе партыі. На гэтых з'ездах тав. Варашылаў сустракаецца з Леніным і Сталіным, становіцца іх бліжэйшым саратнікам і верным вучнем.

Пасля IV з'езда пад кіраўніцтвам тав. Варашылава ў Луганску шырока разгарнулася работа па стварэнню баявых дружын рабочых, для якіх Клімент Ефрэмавіч асабіста двойчы прывазіў з Фінляндыі значныя партыі зброі.

У канцы 1907 г. тав. Варашылава зноў арыштоўваюць. Перыяд сталыпінскай рэакцыі і годы ўздыму рабочага руху (1908—1914) Клімент Ефрэмавіч правёў большай часткай у турмах, архангельскай і чэрдынскай ссылках, дзе вёў палітычную работу сярод ссыльных, адначасова ўпарта працуючы над павышэннем сваёй тэарэтычнай падрыхтоўкі. У 1908 г. пасля ўдалага пабегу з г. Пенегі тав. Варашылаў на працягу больш, чым поўгода вёў партыйную работу ў Баку пад кіраўніцтвам таварыша Сталіна.

Клімент Ефрэмавіч з'яўляўся гэты час членам Бакінскага камітэта партыі і сакратарам Бібі-Эйбацкага партыйнага камітэта. Знаходзячыся ў Баку, Клімент Ефрэмавіч вёў вялікую профсаюзную работу сярод рабочых Бібі-Эйбацкага раёна.

У сакавіку 1914 года тав. Варашылаў вярнуўся ў Данбас з апошняй ссылкі, але праследуемы паліцыяй вымушан быў пераехаць у Царыцын, дзе працаваў на артылерыйскім заводзе, адначасова ведучы партыйную работу.

У годы імперыялістычнай вайны, працуючы ў Царыцыне, а затым у Петраградзе, тав. Варашылаў разам з усёй партыяй змагаўся за ператварэнне імперыялістычнай вайны ў вайну грамадзянскую. Прымаючы актыўны ўдзел у лютаўскай буржуазна-дэмакратычнай рэволюцыі 1917 года, Клімент Ефрэмавіч прымаў актыўны ўдзел і шмат часу аддаваў рэволюцыйнай рабоце сярод салдат Петраградскага гарнізона. Ён узняў на паўстанне Ізмайлаўскі гвардзейскі полк. Клімент Ефрэмавіч быў выбран членам Петраградскага Совета рабочых і салдацкіх дэпутатаў. Па хадайніцтву луганскіх большэвікоў тав. Варашылаў быў накіраван Цэнтральным Камітэтам партыі ў Луганск, дзе быў выбран старшынёй гарадскога партыйнага камітэта, арганізаваў і рэдагаваў большэвіцкую газету «Донецкий пролетарий». У Луганску тав. Варашылаў быў выбран старшынёй гарадской думы, старшынёй Совета рабочых і салдацкіх дэпутатаў. Асаблівая ўвага Кліментам Ефрэмавічам аддавалася фарміраванню Чырвонай гвардыі. Пад яго кіраўніцтвам рабочыя Луганска фактычна сканцэнтравалі ўладу ў сваіх руках яшчэ да Вялікай Кастрычніцкай соцыялістычнай рэволюцыі.

Выбраны ва ўстаноўчы сход ад былой Екацярынаслаўскай губерні па спісу большэвікоў тав. Варашылаў. У снежні 1917 г. прыехаў у Петраград. Тут ён неўзабаве быў назначан «чырвоным граданачальнікам» — старшынёй камітэта па ахове Петраграда і разам з Ф. Э. Дзяржынскім удзельнічаў у арганізацыі і рабоце ВЧК.

У сакавіку 1918 года тав. Варашылаў вярнуўся ў Луганск, дзе арганізаваў 1-шы Луганскі соцыялістычны партызанскі атрад на чале яго вёў упартыя баі супроць германскіх акупантаў на Украіне. У сакавіку 1918 года тав. Варашылаў аб'яднаў шматлікія украінскія чырвонагвардзейскія атрады ў V Украінскую армію і арганізаваў прарыў гэтай арміі праз кальцо германскіх войск і данскіх белаказакаў да Царыцына. Да пачатку ліпеня 1918 года тав. Варашылаў прывёў у Царыцын магутную шматтысячную Чырвоную Армію.

У кіраўніцтве барацьбой на Паўднёвым фронце, у герaічнай абароне Царыцына тав. Варашылаў стаў першым памочнікам таварыша Сталіна, будучы паслядоўна камандуючым Царыцынскім фронтам, намеснікам камандуючага і членам Ваенна-Рэволюцыйнага Совета Паўднёвага фронта, камандуючым X арміяй, абараняўшай Царыцын. У канцы 1918 года пасля вызвалення Украіны ад германскага ярма тав. Варашылаў быў назначан Народным Камісарам Унутраных Спраў Украінскай Рэспублікі.

У маі 1919 года тав. Варашылаў у якасці камандуючага войскамі Харкаўскай ваеннай акругі кіраваў ліквідацыяй мяцежа Грыгор'ева, затым у якасці камандарма XIV кіраваў абаронай Украіны ад дзенікінцаў і петлюраўцаў. У лістападзе 1919 года ён быў назначан членам Рэўваенсовета 1 Коннай арміі.

Асабіста кіруючы разам з тав. Будзённым Коннай арміяй, тав. Варашылаў удзельнічаў у ажыццяўленні сталінскага плана разгрому Дзенікіна (у 1919—20 гг.), у вызваленні Украіны ад белапалякаў (у 1920 г.), у ліквідацыі врангелеўскага фронта. У сакавіку 1921 года тав. Варашылаў быў паслан X партыйным з'ездам на чале групы дэлегатаў з'езда на ліквідацыю крапштацкага мяцежа. Клімент Ефрэмавіч з'явіўся ініцыятарам рашучых мер супроць мяцежнікаў, натхніцелем і ўдзельнікам паспяховай атакі па ільду Кранштацкай крэпасці.

Назначаны ў 1921 годзе Камандуючым Паўночна-Каўказскай ваеннай акругай, тав. Варашылаў поўнасцю ліквідаваў на Паўночным Каўказе бандыцкія выступленні астаткаў белагвардзейшчыны. Ён прымаў дзейны ўдзел у арганізацыі аўтаномных соцыялістычных рэспублік на Паўночным Каўказе. У 1924—25 г. Клімент Ефрэмавіч камандаваў Маскоўскай ваеннай акругай. З 6 лістапада 1925 года пасля смерці **М. В. Фрунзе** тав. **Варашылаў** бяззменна працуе Народным Камісарам па Ваенных і Марскіх Справах, а з 21 чэрвеня 1934 г. — Народным Камісарам Абароны СССР.

Пад кіраўніцтвам таварыша **Сталіна** на базе пераможнага выканання першай і другой пяцігодак тав. **Варашылаў** правёў карэнную рэканструкцыю Чырвонай Арміі, ператварыўшы яе ў лепшую армію ў свеце.

На працягу ўсяго свайго жыцця, усёй сваёй партыйнай работы Клімент Ефрэмавіч **Варашылаў** з'яўляецца адным з лепшых прадстаўнікоў старай большэвіцкай гвардыі і яе кіруючага штаба — Цэнтральнага Камітэта. Непахісны большэвік, непрымірымы барацьбіт за ленінізм, ён пад кіраўніцтвам **Леніна** і **Сталіна** і ў годы барацьбы з царызмам, і ў рэволюцыю 1917 года, і ў совецкі перыяд вёў і вядзе непрымірымую барацьбу супроць усіх і ўсялякіх ворагаў рэволюцыі, ворагаў народа. Трацкісты, зіноўеўцы, бухарынцы, буржуазныя нацыяналісты — усе гэтыя прэзрэнныя ворагі соцыялізма і народа, якія ператварыліся ў прамых шпіёнаў германа-япона-польскай разведкі, адчулі на сабе ўсю сілу варашылаўскіх удараў.

З 1921 года тав. **Варашылаў** бяззменны член ЦК ВКП(б), а з 1926 года — член Палітбюро ЦК ВКП(б).

Вышаўшы з радоў рабочага класа тав. **Варашылаў** быў і астаецца сапраўдным сынам свайго вялікага народа.

За баявыя заслугі, мужнасць і майстэрства ў барацьбе з ворагамі совецкага народа тав. **Варашылаў** мае наступныя ўзнагароды:

Ордэн Чырвонага Сцяга ў 1920 годзе за разгром белых на Паўночным Каўказе, за захоп I Кубанскага корпуса на чале са штабам.

Ганаровую рэволюцыйную зброю з ордэнам Чырвонага Сцяга ў 1920 годзе за паспяховую ліквідацыю врангелеўскага фронта.

Ордэн Чырвонага Сцяга ў сакавіку 1921 года за ліквідацыю Кранштацкага мяцежа, за мужнасць і майстэрства пры штурме Кранштацкай крэпасці.

Ордэн Чырвонага Сцяга ў 1925 годзе за паспяховую ліквідацыю бандытызма ў СКВО.

Ордэн Чырвонага Сцяга ў 1930 годзе ў сувязі з 10-годдзем I Коннай і 12-годдзем РСЧА па шматлікіх хадайніцтвах сходаў рабочых, сялян, чырвонаармейцаў.

Ордэн Леніна ў лютым 1935 года ў сувязі з 15-годдзем I Коннай арміі.

Ордэн Чырвонага Працоўнага Сцяга УзбССР — у лютым 1930 года.

Ордэн Працоўнага Чырвонага Сцяга Таджыкскай ССР—у студзені 1933 года.

Ордэн Працоўнага Чырвонага Сцяга ЗакССР — у лютым 1933 года.

За выключныя заслугі перад Радзімай Кліменту Ефрэмавічу **Варашылаву** прысвоена званне Маршала Совецкага Саюза.

ОДА—ДА КАНЦА АДДАНЫХ СПРАВЕ ЛЕНІНА—СТАЛІНА

Владзімір Грыгор'евіч ВАНЕЕЎ

КАНДЫДАТ У ДЭПУТАТЫ СОВЕТА НАЦЫЯНАЛЬНАСЦЕЙ

АД МЕНСКАЙ ГАРАДСКОЙ ВЫБАРЧАЙ АКРУГІ

.. Едзеш у мароз, у завею, а ноч цёмна цёмная... Зашыешся ў салому, прыслаешся да бурана, да так і задрэміш... І т як садануць табе прыкладам у бок, крык, твалт:

— А ну, з дарогі вярні, чорт, д'ябал! Не бачыш гасударавы людзі ідуць...

дзін пад бок цябе б'е, другі салдат ка коня твайго верне з дарогі, у снег, у непраглядную замець...

чухаешся, глядзіш: ідзе-брыдзе па дарозе людзей чарада — хілыя, бледныя, адзёжонка на іх — вей-вецер... А па баках салдаты — ледзяныя сусолкі на вусах, башлыкі пасярэбраны галуном і марозам. Сярдзіты народ, пануры народ... Д конная зарта яшчэ... Свісцяць бізуны. людзей падганяюць... А кандалікі-кандалы звоньваюць—дзын-дзын... дзын-дзын... А дзесьці там, над лесам, зоўчыя агні гараць, даносяцца праз буран воўчыя галы...

— Страшна гэта, дзед?

— Вядома, страшна... То-ж людзей нявольных у Сібір вядуць, на катаргу, у турму...

— За што-б то, дзед?

— Гм... Мал ты яшчэ, не табе зразумець...»

***

Гэта дзедаў расказ. Гэта першыя дзіцячыя ўспаміны. Дзед займаўся ізвозным промыслам, вазіў на сваім кані купецкія тавары на Вятку, на Екацерынбург. Часта с страхаў перасыльных, расказваў унуку аб гэтым. Наогул, дзед быў вялікі расказчык, пражыў ён не мала, пабачыў не мала. Ён расказваў і аб тым, як збіралі падаткі, бралі яшчэ асігнацыямі, выхвочваючы да падаткаў бізунамі і кізінай.

Хвор быў часта дзед, некалькі раз сабіраўся памерці. Ну, вядома, кожнага разу ўнуку даводзілася бегаць да папа:

— Бацюшка, прычасціць-бы дзеда!

— А чорт-бы ўзяў твайго дзеда, толькі клопаты з ім. Прычашчай, прычашчай, а яму хоць-бы хны... Хадзі тут дарэмна...

***

Гэткія дзіцячыя ўспаміны, дзіцячыя ўражанні. Яны асталіся на ўсё жыццё, бо яны-ж першыя фармавалі свядомасць чалавека, неўпрыкметку прывівалі тыя думкі, настроі, якія потым, пасля развіліся ў сталыя погляды чалавека на жыццё, на зло, на праўду, на вялікі чалавечы свет.

Владзімір Грыгор'евіч Ванееў радзіўся ў 1896 годзе, у вёсцы Шыпішэўшчына, Кацельніцкага павета, Вяцкай губерні. Бацька — Грыгорый Ігнацьевіч — селянін. Меў ён каня, карову, дзве авечкі і тры дзесяціны зямлі. Вядома, што з такой гаспадаркі сям'ю на дзевяць ратоў (бацька, маці, дзед, шэсцера дзяцей) не пракорміш. Хадзіў бацька па зімах у «зімагоры», зімагорстваваў. Так зваліся адходныя заработкі. Ці то ад слоў «гора гараваць», ці то ад слова «горы» паходзіць зімагорская назва. Звычайна, хадзілі на заработкі ў горы, на медныя руднікі ў Екацерынбург, на Матавіліху.

— Было мне восем год, калі памёр мой бацька—расказвае тав. Ванееў, — Прышоў гэта ён з зімагораў, пачаставаў дзяцей гасцінцамі, ды неўзабаве захварэў і памёр. Было гэта ў 1905 годзе. Маці — Праскоўя Нікандраўна — і цяпер жыве, ёй 68-ы год. Пасля смерці бацькі гаспадарка засталася на мяне ды на дзеда. Калі я скончыў вясковую школу, то ўвесь час дапамагаў дзеду гаспадарыць. А ўжо з 1910 года быў я ў сям'і бальшаком, сам гаспадарку зёў, быў поўным работнікам: араў, касіў і сеяў. Дзед, які меў вялікі ўплыў на мяне, памёр у 1911 годзе.

Апрача хатняй работы, працаваў я па найму: вазіў гной, працаваў на малатарні, вучыўся ў мяснікоў абразаць мяса (за ўвесь сезон зучобы ў мяснікоў плацілі 2 рублі 50 капеек); у памешчыка Лебедзева працаваў на сартыроўцы, вясной абіраў у яго бульбу і т. д. Пяцёра сясцёр зараблялі таксама, наймаліся на лета ў нянькі.

Такім было маё дзяцінства і юнацтва. У 1915 годзе споўнілася мне 19 год. Вайна. Прызвалі ў царскую армію. 85-ы запасны пяхотны батальён. Масква. Астраханскія казармы на былой Златарожскай вуліцы. Месяц у роце, тры месяцы ў вучэбнай камандзе ваеннага часу. Суровая і бязглуздая муштра. Гадзін з дзесяць прастаяў пад ружжом. Такая, скажам, «правіннасць»: не выцер добра вакно ў пакоі фельдфебеля. За гэта «пад ружжо». Памятаю, за невялікую правіннасць усёй казарме пасля вячэрняй праверкі наладжваецца двухгадзінны «бег на месцы». І гэта да гадзіны ночы. Ні сесці, ні ўстаць потым, ні разагнуцца. Вельмі часта пасля праверкі каманда: «А ну, поўнае прысяданне, справа па аднаму гусіным шагам арш!».

Лажыліся спаць па камандзе. Раздзяваліся па камандзе: «раз, два, два з палавінай, без чвэрці тры, тры!». Не паспее каторы,—бяда ўсёй казарме. «Уставай, адзявайся!» — паднімае бязлітасная каманда. Адзеліся. «Лажысь, раздзявайся!» Ізноў: «раз, два, без чвэрці тры, тры!» Трапіцца, які няшчасны, не паспее, бяда! «А ну станавіся на нары, бяры плявацельную урну, крычы ў яе «дурак». І стаіць няшчасны «музыкант», стаіць гадзіну, другую, выкрыквае, як папугай.

Дадайце да гэтага салдацкую «славеснасць», «так точно, никак нет...». гнусныя здзекі, мардабой, абсалютную бяспраўнасць і безабароннасць салдата, і вы ўявіце сабе ўсе «красоты» дзікай, азвярэлай і тупой царскай казармы.

Прайшоў гэту «школу» Пасля вучэбнай каманды перавялі ў роту на страявыя заняткі.

Вокны казармы на вуліцу былі застаўлены кратамі. Праз іх і падтрымлівалі сувязь з унешнім светам, з жыццём горада. Праз іх дачуліся і пра Распуціна, пра яго забойства. А тут чуткі аб рэвалюцыі ў Петраградзе. У дзень адрачэння Нікалая займаліся на двары палка. На Златарожскай вуліцы ўбачылі коннікаў з чырвонымі істужкамі. Начальства адразу загнала нас у казарму. А тут бачым — натоўпы народа напіраюць на вароты нашага палка. Камандзір палка выводзіць 17-ю роту з франтавікоў. Пастроіў, камандуе: «Рота на ізгатоўку!» Трохі замяўся народ. Каманда: «Па цэлі!». Але ніхто не бярэцца за ружжы. І вось ужо народ на двары палка, народ у нашых казармах.

— Таварышы, выхадзі на вуліцу! Рэволюцыя ў Петраградзе, у Маскве, у другіх гарадах!

З музыкай пайшлі ў горад. Мітынг ля Красных варот. На Тэатральнай плошчы лавілі гарадавых... Скольві дзялоў за адзін дзень! А вечарам у казарму, па дарозе ў чайную. Красата, любата — ні чэсці, ні часавых, уздыхнулі, можна сказаць, на поўныя грудзі, засталося тое «поўнае прысяданне» адным хіба толькі афіцэрам ды генералам.

Але абмануліся мы ў сваіх спадзяваннях. Ворагі-то яшчэ трымаліся, буржуазны ўрад пасылаў на фронт, патрабаваў «пабеднага канца». У маі месяцы паслалі на фронт пад Баранавічы, за станцыю

Замір'е, у 3-ці Пярноўскі полк. Быў у Тарнопальскім наступленні. Але тут ужо стаў па-сапраўднаму разумець сутнасць рэволюцыі. Пачалі разумець яе і ўсе салдаты. Прыязджаюць агітатары ад Керэнскага, ва-ўсю крычаць: «Арлы, наступаць! Засталося вайны небагата, саюзнікі з намі...» «Арлы» слухаюць, маўчаць, да вус пакручваюць.

Ахвотнікаў наступаць больш не знаходзілася.

***

У лютым месяцы 1918 года прыехаў тав. Ванееў дамоў.

У снежні 1918 года тав. Ванееў уступае ў партыю большэвікоў. Тав. Ванеева прызначаюць загадчыкам Халтурынскага валаснога прададдзела. Вялікая работа па продразвёрстках. У 1919 годзе тав. Ванееў — інструктар Кацельніцкага павятовага выканкома. Работа па рэарганізацыі камбедаў, ліквідацыі кулацка-дэзертырскіх банд.

З сакавіка месяца 1919 года тав. Ванееў у Чырвонай Арміі — палітработнік 3-га Прыволжскага батальёна. Дзецкае Сяло — падрыхтоўка работнікаў сувязі. Кранштат. Пасля ліквідацыі няклюдаўскага мяцежа пераводзіцца на форт Красная Горка. Член парткалектыва форта, старшыня культкамісіі палка. Удзел у абароне Петраграда ад Юдзеніча.

У 1920 годзе палкавым агітатарам у Ленінградзе. З Сямёнаўскага шпіталя водпуск дамоў па хваробе. У кастрычніку ізноў у арміі, у Кацельніцкім мясцовым батальёне ўнутранай аховы. У снежні 1920 года накіроўваецца ў палітсектар пры Вяцкім губваенкамаце. У снежні 1921 года адпушчан да дому, загадвае валасным ваенным адзелам. У студзені 1922 г. выбіраецца членам, потым старшынёй Халтурынскага волвыканкома, старшыня валаснoй парт'ячэйкі. У верасні 1922 года выбіраецца членам Кацельніцкага укома партыі і членам павятовага выканкома. З кастрычніка 1922 г. па 1930 год — работы ў аддзеле Ўпраўлення паветам, загадванне агульным аддзелам павятовага выканкома, намеснік старшыні і старшыня Кацельніцкага выканкома, член Вяцкага губвыканкома, член Вяцкага губкома партыі, загадчык губфінаддзелам. Пасля ліквідацыі губерні член акрвыканкома і член бюро акруткома партыі, загадчык акрфінаддзелам і намеснік старшыні акрвыканкома.

У 1927 годзе выбіраецца членам ЦВК СССР.

З ліквідацыяй акруг (1930 г.) тав. Ванееў працуе старшынёй Вяцкага гарадскога совета. Член гаркома і член бюро гаркома партыі. У 1931 годзе выбіраецца членам Горкаўскага крайвыканкома, у 1932 годзе членам Горкаўскага крайкома ВКП(б).

НА XV з'ездзе Советаў РСФСР (1931 г.). выбіраецца членам ЦВК РСФСР.

У 1932 г., згодна рашэнню Горкаўскага крайкома і ЦК ВКП(б), пасылаецца на вучобу ў Маскоўскую Промакадэмію. Правучыўся каля трох месяцаў. Калі арганізоўваліся палітаддзелы, накіраваны ЦК ВКП(б) начальнікам палітаддзела Кочанеўскага зернавога соўгаса, Заходне-Сібірскага края, дзе і прабыў тры годы і правёў вялікую работу па ачышчэнню соўгаса ад класава-чужых, варожых людзей.

У 1936 годзе, па рашэнню ЦК ВКП(б) і крайкома, ізноў пасылаецца на вучобу ў Промакадэмію. Закончыў 1-шы курс, тры дні пабыў на 2-м курсе. Краіне патрэбны былі стойкія, правераныя людзі, і тав. Ванееў рашэннем ЦК ВКП(б) накіроўваецца на работу ў БССР.

На злошнім пленуме Менскага горсовета тав. Ванееў выбіраецца выконваючым абавязкі старшыні горсовета.

Дзевятнаццаць год, як тав. Ванееў знаходзіцца ў партыі большэвікоў. Ён рос і выхоўваўся на практычнай рабоце, на гераічных буднях нашага будаўніцтва. Рос разам з ростам краіны. Як адданы сын партыі Леніна—Сталіна ўсе свае сілы і здольнасці аддае жыццю працоўных, змаганню з іх заклятымі ворагамі. І дзе-б ні працаваў ён—ад волвыканкома да сталічнага горсовета—адна ў яго думка—апраўдаць давер'е працоўных, працаваць так, каб радасна і шчасліва жылося працоўнаму чалавеку і каб ніякага жыцця не было заклятаму ворагу народа—трацкісту, бухарынцу, нацыянал-фашысту, шкодніку і шпіёну.

— «Многа нашкодзілі ворагі ў горадзе: у будаўніцтве, у добрабыце, у абслугоўванні насельніцтва, нашкодзілі на энергетыцы, у водаправодзе. Адпушчаныя дзяржавай сродкі замарожваліся. Выбары ў Вярхоўны Совет горсовет сустрэў не падрыхтаваным. Багата і вельмі багата павінен зрабіць горсовет, каб ліквідаваць усе вынікі шкодніцтва, каб паставіць работу на сапраўдную, на большэвіцкую нагу. Думаю, што варта мець у горадзе раёнexistнныя советы, каб лепш абслужыць узросшыя патрэбнасці нашага горада».

Гэта думка тав. Ванеева аб рабоце горсовета.

З вялікай удзячнасцю ўспамінаючы аб аказаным яму давер'і працоўных Менска, вылучыўшых яго кандыдатуру ў Вярхоўны Совет СССР, тав. Ванееў выказвае шчырую ўпэўненасць—поўнасцю апраўдаць вялікае давер'е народа.

І разам з ім упэўнены і мы. Патомак зімагораў актыўны будаўнік краіны, тав. Ванееў з'яўляецца адным з дастойных прадстаўнікоў народа ў Вярхоўны Совет нашай вялікай і слаўнай радзімы.

Міхась ЛЫНЬКОЎ.

ЧТО ДОЛЖЕН ЗНАТЬ КАЖДЫЙ ИЗБИРАТЕЛЬ

ОБ ИЗБИРАТЕЛЬНОМ БЮЛЛЕТЕНЕ

12 декабря, придя в помещение участковой избирательной комиссии, отведенное для голосования, по месту своего жительства, или временного пребывания, избиратель должен предъявить документ, удостоверяющий его личность (паспорт или колхозную книжку, или иное удостоверение личности). После проверки по списку избирателей и соответствующей отметки в списке избиратель получит у секретаря или у членов комиссии избирательные бюллетени и конверт.

Каждый избиратель получит по два бюллетеня: один—белого цвета с фамилиями кандидатов в Совет Союза, другой—голубого цвета с фамилиями кандидатов в депутаты Совета Национальностей.

В автономных республиках и автономных областях, а также в национальных округах каждый избиратель получит еще третий бюллетень—светлозеленого цвета с фамилиями кандидатов в депутаты Совета Национальностей от автономной республики или автономной области или национального округа.

Что же представляют собой эти бюллетени?

Это — лист бумаги (белый, голубой, светлозеленый), озаглавленный: «Избирательный бюллетень по выборам в Верховный Совет СССР». Под заголовком стоит дата: 12 декабря 1937 года. Лист имеет две графы: в одной отпечатаны фамилии, имена и отчества кандидатов в депутаты (их может быть один или несколько), в другой—указания на постановления общих собраний предприятий, колхозов, совхозов или обществ трудящихся, которые выставили данную кандидатуру. В конце бюллетеня имеется подпись: председателя окружной избирательной комиссии по выборам в Совет Союза—на бюллетенях белого цвета; председателя окружной избирательной комиссии по выборам в Совет Национальностей — на бюллетенях голубого (или светлозеленого) цвета.

Таким образом, избирателю ничего писать не надо. Ему нужно только отставить в бюллетене фамилию того кандидата, за которого он подает свой голос, остальные фамилии (если кандидатов два, три и более) зачеркнуть. В каждом бюллетене должна остаться незачеркнутой только одна фамилия, ибо избирательный закон допускает избрание только одного депутата по каждому избирательному округу. Если избиратель оставит в бюллетене незачеркнутой не одну, а две или три фамилии, то нельзя будет определить, за кого же он подал свой голос, и такой бюллетень будет признан недействительным.

Может ли избиратель вписывать в бюллетень новые фамилии? Нет, не может. По избирательному закону в каждом избирательном округе могут баллотироваться только те кандидаты, которые своевременно зарегистрированы окружной избирательной комиссией и внесены ею в бюллетень. Окружная избирательная комиссия регистрирует кандидатов, выдвинутых на общих собраниях общественных организаций и обществ трудящихся, рабочих и служащих по предприятиям, красноармейцев—по воинским частям, крестьян—по колхозам, рабочих и служащих совхозов—по совхозам. Кроме того, требуется согласие выдвинутого кандидата баллотироваться в данном избирательном округе. Таким образом, фамилия нового лица, если она будет вписана в избирательный бюллетень, не будет соответствовать этим требованиям закона и, следовательно, не подлежит баллотировке в данном избирательном округе. Такой бюллетень будет признан недействительным.

Образцы избирательных бюллетеней утверждены Центральной избирательной комиссией по выборам в Верховный Совет СССР. Избиратель должен пользоваться только бюллетенями и конвертом установленного образца. Это установлено для того, чтобы обеспечить тайну голосования. Опускать бюллетени в избирательный ящик без конверта также нельзя. Бюллетень без конверта—это открытый бюллетень, а по нашей Конституции голосование должно быть тайным, т. е. закрытым.

Когда избиратель остается в изолированном помещении для заполнения избирательных бюллетеней—это самый ответственный момент голосования. Избиратель должен быть очень внимателен, чтобы не допустить указанных здесь ошибок, которые могут привести к признанию бюллетеня недействительным. Только убедившись в том, что бюллетени в порядке, избиратель вкладывает их в конверт, запечатывает его и возвращается в комнату, где стоят избирательные ящики, и в присутствии членов избирательной комиссии опускает конверт в ящик. Избиратель сделал свое дело, он выполнил свой высший гражданский долг.

Вот что должен знать каждый избиратель об избирательном бюллетене. Избирательный бюллетень в руках избирателя—большая сила. Это документ, в котором отразится воля избирателя иметь в составе Верховного Совета СССР лучших людей страны, лучших сынов и дочерей родины, до конца преданных делу рабочего класса, делу партии Ленина—Сталина, строительству социализма.

Хопіць слоў, патрэбны справы

Ужо не раз сігналізавалі ў газетах жыхары інтэрната па Ленінградскай № 6 аб непарадках у гэтым інтэрнаце, але да гэтага часу і дырэкцыя, і прафком не зрабілі захадаў, каб знішчыць існуючыя непарадкі.

Мы ведаем, што дырэкцыя існуе для таго, каб кіраваць, але справы, якія адбываюцца тут, гавораць, што гэта не так. Возьмем такія факты:

Студэнт II курса Терашкоў самаўласна ўсяліўся ў 13 пакой, а дырэкцыя адчувае сябе ў поўным бяссіллі. Пусцілі ў пакой часова асістэнта Куўшынава, цяпер ён нікога не прызнае, лічыць сябе гаспадаром. Колькі было скарг на недастатковасць бакаў для кіпятка, к гэтаму голасу дырэкцыя не прыслухоўваецца, а студэнты часта астаюцца без чаю. Умывальня недапушчальна цесная і няўтульная, к таму-ж яшчэ і не ўсе краны прыгодны, стаіць заўсёды раніцой чарга, у якой студэнт трапіць 10—15 мінут, а гэта цягне за сабою спазненне на лекцыю. Дырэкцыя нават не ў сілах прадаставіць шафу для набытай советам інтэрната аптэчкі. Печкі не топяцца толькі таму, што тэхнічкі не жадаюць выконваць сваіх абавязкаў. Адміністрацыя і тут бяссільна. А студэнт, калі не жадаеш мерзнуць, дык сам клапаціся аб дастаўцы дроў і топцы печы. Таксама і з мойкай палоў. Замест 2-х раз у тыдзень—іх часта мыюць адзін раз. На шафах пыл не выціраюцца вуглы і вокны. Ёсць няспраўныя печы. Калі студэнты папярэджваюць аб магчымасці пажару, камендант спакойна адказвае: «Калі будзе час, паправім».

Колькі разоў ужо гавораць аб ленкутку. Не раз ужо абавязваліся дырэктары Будзін і Сырэц ажыццявіць патрабаванні студэнтаў і палажэнне аб інтэрнатах, запісанае ў пастанове партыі і ўрада, аднак усё гэта застаецца ў абяцаннях. Так і навучальны год пройдзе, а ленкуток занят пад жыллё. Перад XX гадавінай Кастрычніцкай рэвалюцыі тав. Будзін на зварот старшыні совета інтэрната т. **Балашова** па гэтаму пытанню адказаў: «Я табе аўтарытэтна заяўляю, што да XX гадавіны ў цябе будзе ленкуток». Але мы ўступілі ў XXI гадавіну, а ленкутка ўсё няма. Вось вам і ўвесь аўтарытэт!..

Належыць звярнуць увагу на такое пытанне, як палітвучоба. Набліжаецца дзень выбару ў Вярхоўны Совет СССР Доўг кожнага грамадзяніна нашай радзімы—як мага лепш вывучыць выбарчы закон, каб умець у патрэбны момант даць адпор ворагам народа, якія будуць шукаць нашы слабыя месцы, каб пралезці ў органы ўлады. Гэта справа ў нас не пастаўлена на належную вышыню. Ёсць такія студэнты, якія лічацца ў палітгуртку, а заняткаў не наведваюць. Да такіх адносяцца Дубовік — студэнт III курса, Ковылева, Туровіч, Фраленка—V курса і іншыя. Палітгуртох існуе толькі на паперы. За ўвесь час ім не было праведзена ні адных заняткаў (былы кіраўнік Хацько). І гэтым чамусьці не пацікавіўся ні камітэт КСМ, ні прафком, ні нават партком, хоць яны аб гэтым ведаюць.

Усё гэта вельмі не пажадана, але, на жаль, ёсць.

Студэнт III курса ВЛАСАЎ.

ЧЫСЦЕНЬКА І УТУЛЬНА

Весела і культурна сустрэлі мы і правялі XX гадавіну Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі. У гонар свята адбыўся вялікі вечар. На вечары прысутнічаў прафесар Ліўшыц, ён-жа зрабіў даклад аб 20-годдзі совецкай улады. На вечары была прадстаўлена студэнцкая самадзейнасць струннага гуртка і асобныя выступленні. Студэнты выконвалі рэвалюцыйныя і народныя песні, танцавалі.

Вельмі добра быў аформлен інтэрнат. Тут добрасумленна працавалі нашы мастакі-студэнты. Карыдор барака ператварыўся ў галерэю, адлюстроўваючую дні вялікай барацьбы нашых бацькоў у кастрычніку і перамогі на франтах соцыялістычнага будаўніцтва. Фотавітрына, дзе красуецца Вялікая Сталінская Канстытуцыя — закон, дзе запісаны нашы правы на працу, адпачынак, асвету. У вітрыне паказана багацце нашай прадукцыі.

Уверсе ўбачыш мадэлі нашай магутнай авіяцыі. Там агенькі асвятляюць партрэты нашага любімага таварыша Сталіна і яго вернага саратніка таварыша Варашылава.

Чысценька і ўтульна ў пакоях: зайдзеш у адзін—здаецца ён самым прыгажэйшым, у другі — ён не ўступае першаму, і так ад 1 да 19.

Вось агітатары тт. Клейнер, Ключнікаў і Беленькі вядуць гутарку са студэнтамі аб Выбарчым законе. Палітзаняткі праводзяцца тры разы ў месяц, не мелася ні аднаго зрыву. Лепшымі студэнтамі ў гуртку з'яўляюцца тт. Блюміна І., Шырокаў М., Лобан І. і Лявіцкі В., яны сістэматычна рыхтуюцца да заняткаў і чытаюць творы Леніна і Сталіна. У гуртках ужо вывучылі «Палажэнне аб выбарах у Вярхоўны Совет СССР».

Совет інтэрната арганізаваў шахматны турнір, які прайшоў вельмі цікава і прыцягнуў увагу многіх студэнтаў. Карысна было-бы правесці турнір у інстытуцкім маштабе з удзелам студэнтаў і прафесарска-выкладчыцкага персанала.

МАРОЗІК А. В.

Почему профком забросил шахматную работу?

В 1935—36 учебном году по инициативе профкома был организован шахматный турнир студентами мединститута. Турнир показал исключительный интерес студенчества к шахматной игре.

Но несмотря на это, новый состав профкома забросил это дело и до настоящего времени никакой шахматной работы не проводится. По инициативе всех шахматистов III курса, я предлагаю профкому взяться, наконец, за это дело.

Нужно организовать шахматный кружок. Сделать один шахматный турнир в этом году, а также отвести уголок в нашей газете для «шахматного отдела», где студенты могли-бы печатать свое шахматное творчество задачи.

А. ХАЦКЕВІЧ.

НАМ ПІШУЦЬ

У скурна-венерычнай клінікі паказваюць студэнтам дрэнны прыклад. Тут хвораму ў рану лезуць сірчкай, зату, якой датыкаюцца да ульнус дурум, кідаюць проста на пол, дызэнфекцыйных сродкаў для абмывання рук пасля датыкання да хворых, як правіла, няма. Асістэнт Ліўшыц вучыць на словах студэнтаў, што ўводзіць у мышцу нерастворапы бісмут трэба двухмоментна, а сам уводзіць яго адразу. Ін'екцыя ім утвараецца не стэрыльна — у шпрыц папала кроў хворага і гэты-ж шпрыц, без усякай дызэнфекцыі, скарыстоўваецца для наступнага хворага.

***

У гэтай жа клініцы значная частка часу, адведзенага для практычных заняткаў, скарыстоўваецца на чытку мікралекцый. За кароткі час прабывання у гэтай клініцы 17 групе прачытаны наступныя лекцыі: аб лячэнні сіфіліса, аб ганарэе, аб фізіятэрапэўтычных метадах лячэння ваўчанкі, аб прафілактыцы венерычных захворванняў і інш. Безумоўна, усе гэта трэба ведаць студэнтам, але лекцыі чытае і будзе чытаць прафесар, а на практыкуме мы жадаем больш бачыць хворых.

Ёсць заўзяты прыхільнік мікралекцый і ў першай хірургічнай клініцы—гэта асістэнт Хапін заняткі, з якім праходзілі не цікава. К шчасцю студэнтаў, такі прыхільнік там мабыць адзін, бо доктары Бобрык, Шур, Берман, з якімі нам давялось сустрэцца, заняткі вялі на хворых, умела спалучаючы тэорыю з практыкай.

МІША і МАША.

УКЛЮЧАЕМСЯ У СОЦСПАБОРНІЦТВА

У адзнаку XX гадавіны Вялікай Кастрычніцкай рэволюцыі і надыходзячых выбараў у Вярхоўны Совет СССР і яшчэ большага стварэння лепшых умоў для работы і адпачынку мы, жыхары інтэрната па Студэнцкай вуліцы № 48, уключаемся ў соцспаборніцтва і бярэм на сябе наступныя абавязацельствы:

1. Правільна арганізаваць палітвучобу ў інтэрнаце, уцягнуць усіх жыхароў у актыўную работу палітгуртка, забяспечыць своечасовую 100 проц. яўку на палітвучобу і належна падрыхтоўзацца да палітзаняткаў.
2. Арганізаваць у інтэрнаце слуханне дакладаў аб міжнародным становішчы, заваяванні Арктыкі і на літаратурныя тэмы.
3. Правільна выконваць унутраны распарадак інтэрната, забяспечыўшы ў інтэрнаце ўзорны парадак і выдатную чыстату у пакоі.
4. Арганізаваць у інтэрнаце фото і струнны гурткі.
5. Выпускаць у інтэрнаце насценгазету 2 разы ў месяц, адлюстроўваючы ў ёй пытанні штодзённага жыцця студэнтаў-жыхароў інтэрната.
6. Кожны месяц арганізоўваць культпаходы ў кіно і тэатр.
7. Арганізаваць у інтэрнаце вітрыну «Жыць стала лепш, жыць стала весялей».

Выклікаем на соцспаборніцтва жыхароў Грушаўскага інтэрната і інтэрната па Пушкінскай вуліцы.

Па даручэнню агульнага схода — Совет інтэрната.

СОЦДАГАВОР

Ажыццяўляючы соцспаборніцтва ў мэтах выдатнага выканання акадэмплана і палепшання паказчыкаў работы грамадскіх арганізацый, мы, студэнткі V групы V курса Белдзяржмедінстытута, Прасмушкіна і Рапапорт заключылі наступны соцдагавор:

1. Прапрацоўваць асноўныя дысцыпліны не толькі па падручніку, а карыстацца дадатковай літаратурай і своечасова здаць усе экзамены на выдатна. Быць актыўнымі членамі навуковага гуртка па тэрапіі. Чытаць перыядычную медыцынскую літаратуру: «Урачэбны журнал» і «Клінічная Медыцына».
2. Сістэматычна рыхтавацца к заняткам палітгуртка, прапрацоўваючы максімум матэрыяла (Рапапорт). Вывучаць гісторыю партыі па творах Леніна — Сталіна (Прасмушкіна).
3. Актыўна ўдзельнічаць у падрыхтоўцы да выбараў і ў выбарах у Вярхоўны Совет СССР шляхам вядзення агітацыі за кандыдатаў Менскай гарадской выбарчай акругі на выбарчым участку і сярод студэнтаў.
4. Актыўна ўдзельнічаць у грамадскім жыцці інстытута (наведванне і актыўны удзел на сходах, удзельнічаць у выпуску кожнага нумара насцен-газеты).
5. Быць актыўнымі членамі двух добраахвотных арганізацый.
6. Прачытаць не менш 3 кніг мастацкай літаратуры.

ПРАСМУШКІНА.
РАПАПОРТ.

Пісьмо у рэдакцыю

Абураныя нячуласцю мясцкома нашых бацькоў, мы парашылі параіцца з Вамі, як нам рэагаваць на яго агідны ўчынак.

Усім добра вядома, якой велізарнай увагай і пашанай карыстаюцца, дзеці ў нашай шчаслівай Совецкай краіне. Тым больш нам крыўдна, што аб нас забылі ў мясцкоме ў дні вялікіх кастрычніцкіх свят і нават не далі нам святочных падарункаў; адзін з нас, Юля, наогул забыт мясцкомам і яшчэ ні разу за свае 4 гады не атрымліваў падарунка ў дні свят.

Зразумела, мы добра святкавалі і без дапамогі мясцкома. Нашы бацькі нам расказалі аб Вялікім Кастрычніку, аб т. Сталіне, якому мы вельмі ўдзячны за наша шчаслівае дзяцінства.

Нам нашы бацькі казалі, што нейкая цёця павінна прынесці нам падарункі, так ім казалі ў мясцкоме. Дапамажыце нам, тав. рэдактар, высветліць, каму дасталіся прызначаныя нам падарункі, хто ўзяў на сябе права пазбаўляць нас нашай долі радасці, на якую так скуп мясцком.

ІВАНОВА Л., ВЕРТКІН Ю., ФІЛІПЕНКА Г.

ЧВА ответств. редактор ШУБИК.

Менск, друкарня «Звязды». Тыраж 1500. Горліт № 2475.